

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2197/2016
22.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Војин Биљић, адвокат из ..., против туженог "ББ", ..., кога заступа пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6121/15 од 02.06.2016. године, у седници већа одржаној 22.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6121/15 од 02.06.2016. године у ставу првом и другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ побијана пресуда у ставу четвртном и петом изреке, па се тужени обавезује да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 118.620,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде под претњом извршења.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2605/12 од 13.06.2015. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је тужени извршио дискриминацију; изреком у ставу другом утврђено је да је повредио забрану понижавајућег поступања из члана 3. Европске конвенције о заштити људских права и повредио право на приватност из члана 8. Европске конвенције о заштити људских права; ставом трећим је делимично усвојен тужбени захтев па је тужени на име накнаде нематеријалне штете због повреде људских права обавезан да исплати 200.000,00 динара са затезном каматом почев од 13.06.2015. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6121/15 од 02.06.2016. године, преиначена је пресуда првостепеног суда у погледу захтева за заштиту од дискриминације; одбијен је као неоснован тужбени захтев ради накнаде нематеријалне штете за износ од 130.000,00 динара. У осталом делу првостепена пресуда је потврђена (став 3); преиначена је одлука о трошковима садржана у ставу петом, тако да је одлучено

да свака странка сноси своје трошкове. У ставу четвртом обавезан је тужилац да плати туженом на име трошкова другостепеног поступка 36.800,00 динара, а одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је у погледу главне ствари ревизија неоснована, а у погледу одлуке о трошковима основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се налазио у радном односу код туженог у периоду од 01.12.2008. до 22.07.2011. године. Током јуна и јула 2011. године, био је на боловању. Док се налазио на боловању тужени му је отказао уговор о раду (у вези отказа у току је парница П1 4624/11). За време привремене спречености за рад по налогу туженог од стране НН лица извршено је обијање канцеларије коју је тужилац користио и тада су изнете његове приватне и пословне ствари (лична преписка и писма), смештене су у кутије, затим однете у просторије ресторана. Тужилац се писмено обраћао послодавцу тражећи да му да образложење због чега је његова канцеларија док се налазио на боловању додељена другој служби, а његове личне ствари однете без знања.

Код таквог чињеничног стања првостепени суд сматра да је у конкретном случају извршена дискриминација у односу на тужиоца и да је тужени повредио и забрану понижавајућег поступања, па је критичном приликом дошло до повреде чл. 3. и 8. у вези члана 1. Протокола 12 Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, па му је досудио накнаду нематеријалне штете у износу од 200.000,00 динара са затезном каматом.

Супротно, другостепени суд је делимично преиначио првостепену пресуду сматрајући да у радњама послодавца нема дискриминације, али да је поступак послодавца према тужиоцу (који се критичном приликом налазио на боловању) понижавајући јер је повређено његово право на приватност из чл. 3. и 8. ЕКЉП (повреда права личности), па му је само за овај вид штете досудио накнаду у висини од 70.000,00 динара.

У погледу главне ствари становиште другостепеног суда је правилно.

Наиме, у конкретном случају није извршена дискриминација, из члана 2. став 1. Закона о забрани дискриминације јер радњама послодавца није извршено неоправдано прављење разлике или неједнако поступање (искључивање, ограничење или давање првенства) у односу на лице или групе лица као и на чланове њихових породица и њима блиска лица на отворен или прикривен начин који се заснива на раси, боји коже, прецима,

држављанству, националној припадности или етичком пореклу, језику, верском или политичком убеђењу, полу, родом идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима.

Обијање канцеларије не представља дискриминацију. Неовлашћени улаз у пословни простор није извршен из напред набројаних разлога због којих може бити извршена дискриминација.

Жалбени суд је понашање послодавца квалификовао као повреду права приватности (људско право) и тужени то становиште није оспорио, па тужилац има право на накнаду нематеријалне штете по члану 200. ЗОО (правичну накнаду). Висина накнаде је одмерена у складу са свим околностима случаја, па би досуђивање накнаде у већој новчаној висини било супротно њеној природи (да представља сатисфакцију) и друштвеној сврси (члан 200. став 2. ЗОО).

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужени је дао повод за тужбу, тужбени захтев је оспорио и по основу и по висини, па имајући у виду врсту и карактер спора (да се накнада одређује по слободној оцени у складу са околностима случаја), неправилно је становиште да се трошкови пребијају, односно да свака странка сноси своје трошкове.

Тужилац је делимично успео у спору, па му је ревизијски суд досудио трошкове парничног поступка у складу са успехом рачунајући трошкове према адвокатској тарифи на вредност спора од 70.000,00 динара и то: на име састава тужбе 6.000,00 динара; на име заступања на десет одржаних рочишта 75.000,00 динара; на име заступања на четири неодржана рочишта 18.000,00 динара; на име таксе за тужбу, жалбу и ревизију и таксе на судске одлуке укупно 19.620,00 динара (такса за тужбу на вредност спора од 70.000,00 динара је 2.180,00 динара). Ово су били нужни трошкови за вођење ове парнице.

На основу члана 165. став 2. у вези чл. 153. и 154. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић